

Arrest

nr. 200 686 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2017 met referentienummer 71697.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. HALSBERGHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige op 9 januari 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 10 januari 2011 asiel aan. Op 27 april 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keert terug naar Afghanistan van 19 januari 2017 tot 18 februari 2017. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 23 juni 2017.

1.3. Op 6 juli 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 juli 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig zijn van het dorp Tereley gelegen in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische achtergrond en soenniet. U ging tot de achtste klas naar school in het Tereley Ali Lyceum. U kreeg ook koranlessen in de madrassa in het dorp.

U verklaarde dat u Afghanistan diende te verlaten nadat u problemen kreeg met de Taliban. Zij namen u mee naar een huis, hielden u daar vast en probeerden er u en andere jongens van te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen. Na ongeveer een maand kon u uit hun handen ontsnappen, waarna uw reis naar Europa begon.

Op 9 januari 2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Ter staving van uw verklaringen legde u een schoolrapport neer.

In de beslissing van 27 april 2012 motiveerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Omdat uw herkomst uit het district Chaparhar wel aannemelijk werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u eerder dit jaar door de politie van Zaventem werd gecontroleerd. U was in het bezit van een Afghaans paspoort, afgeleverd op 18 mei 2016 en geldig tot 18 mei 2021. Uit de documenten die u neerlegde, kon worden opgemaakt dat u naar Kabul reisde en dat u daar van 19 januari 2017 tot 18 februari 2017 verbleven heeft.

In een brief van 12 april 2017 heeft de DVZ het CGVS gevraagd om uw internationale beschermingsstatus te herzien.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 23 juni 2017 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor.

U bevestigt dat u in januari 2017 naar Afghanistan terugkeerde en daar een maand verbleef. U verklaart dat u in 2015 of in 2016 ook al naar Afghanistan bent teruggereisd. Ook toen was u daar ongeveer een maand. U verbleef telkens in Jalalabad. Twee ooms van u wonen en werken daar. Meestal bleef u binnen, omdat u nog steeds de personen met wie u voor uw komst naar België problemen had, dient te vrezzen. Omwille van deze mensen kon u ook niet naar het huis van uw familie in Chaparhar. U zegt dat u genoodzaakt was naar Afghanistan terug te gaan omdat uw moeder ziek was en u haar moest bijstaan. In februari 2017 bracht u haar zelfs naar Peshawar (Pakistan), waar zij een maagoperatie onderging. Daarna keerden jullie naar Nangarhar terug.

U verklaart dat u uw beschermingsstatus dient te behouden omdat u nog steeds door de Taliban wordt gevisieerd. Bovendien verblijft u al langere tijd in België en heeft u hier werk.

U legt geen documenten neer. Uw paspoort en andere stukken zou u recent zijn kwijtgeraakt.

B. Motivering

U kreeg op 27 april 2012 subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio bleek dat er in uw regio een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de

persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Er moet wat dit betreft worden gewezen op artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel blijft.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Uit uw verklaringen en uit de door het CGVS gedane vaststellingen blijkt immers dat u na uw terugkeer naar Afghanistan telkens een maand heeft doorgebracht in Jalalabad. Uw verblijf aldaar is op zich al een aanwijzing dat u daar over een vestigingsalternatief beschikt. Voorts merkt het CGVS op dat u een alleenstaande, volwassen man bent die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U heeft enige scholing genoten en verklaarde eerder dat u tot de achtste klas naar school bent gegaan. U spreekt Pashto, de voertaal in Jalalabad. Verder merkt het CGVS op dat u in Jalalabad over een familiaal netwerk kan beschikken. U heeft er naar eigen zeggen gewoond bij een neef van uw moeder, Y. (...) genaamd (CGVS, p.6). Daarnaast verbleef u ook bij uw oom A. (...), een broer van uw moeder (CGVS, p.6, 9). Uw moeder heeft nog een tweede broer, M.I. (...) genaamd, die eveneens in Jalalabad woont (CGVS, p.9). Tijdens uw verblijven in Jalalabad werd u telkens door uw familie opgevangen (CGVS, p.9). Voorts kan worden gewezen op het feit dat u al enige werkervaring heeft. U bent in België aan de slag in de horeca (CGVS, p.12). Uit uw verklaringen en uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd, blijkt ook dat uw oom A. (...), die u onderdak bood toen u naar Afghanistan terugkeerde en u eerder documenten stuurde ter ondersteuning van uw asielaanvraag, de eigenaar is van een nieuwe voedingszaak in Jalalabad. Als het CGVS u de Facebookpagina neerlegt van deze "Khurasan Superstore", stelt u eerst nog dat dit de winkel is van een vriend van uw oom. Echter, het is opmerkelijk dat ook deze vriend Az. (...) heten (CGVS, p.12), dat deze winkel tegenover die van uw oom zou gelegen zijn (CGVS, p.12) en dat het telefoonnummer van uw oom A. (...), terug te vinden op een enveloppe waarmee hij u eerder post bezorgde, door Facebook gelinkt wordt aan de Facebookpagina van deze "superstore" (CGVS, p.12). Uiteindelijk verklaart u dat Az. (...) en uw oom A. (...) nu misschien samenwerken en dat dit inderdaad de winkel van uw oom kan zijn (CGVS, p.12). Mogelijks kan u, die zelf de ambitie uitspreekt ooit een winkel te openen (CGVS, p.12), tijdelijk of voor langere tijd aan de slag in de superstore van uw oom, die zich eerder al behulpzaam heeft opgesteld en u van dienst was.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Jalalabad zoeken, in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

De veiligheidssituatie in Jalalabad kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gegeven dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen tot twee keer toe gedurende een maand in Jalalabad verbleven heeft.

Wat betreft de redenen waarvoor u terugkeerde naar Afghanistan kan nog het volgende worden opgemerkt. U verklaart dat u niet anders kon dan naar Afghanistan terug te keren omdat uw moeder ziek was. Echter, uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en weinig consistent gebleken, wat doet vermoeden dat u om heel andere redenen naar Afghanistan bent gegaan. Gevraagd naar de symptomen van haar ziekte en naar de problemen die zij omwille van haar ziekte ondervond, kan u louter zeggen dat haar gezondheidssituatie erg achteruit ging (CGVS, p.7). Gevraagd welke operatie uw moeder diende te ondergaan, zegt u eerst dat het een nieroperatie betrof, waarna u meent dat het een maagoperatie was (CGVS, p.7). U beweert dat u haar voor de operatie naar Peshawar moest brengen en dat jullie daar tien of twaalf dagen verbleven. Welke ingreep zij daar onderging, is u niet duidelijk. U zegt dat u buiten wachtte tot het voorbij was (CGVS, p.7). Of er misschien iets moest worden weggesneden, heeft u haar (of de arts) niet gevraagd (CGVS, p.7). Het is niet geloofwaardig dat u omwille van deze operatie naar Afghanistan zou zijn teruggereisd maar dat u dan niet kan verduidelijken over welke operatie het zou gaan. Bovendien zijn uw verklaringen over uw tien- of twaalfdaags bezoek aan Pakistan in tegenstrijd met de gegevens in uw paspoort, waaruit blijkt dat u Pakistan op 7 februari binnenkwam maar op 9 februari alweer de grens met Afghanistan overstak. Hiermee geconfronteerd,

wijzig u na enig nadenken uw relaas. U zegt dat u eerst enkele dagen ging kijken welke ziekenhuizen er zoal bestaan in Pakistan, waarna u wat later illegaal en met uw moeder naar Pakistan zou zijn teruggekeerd (CGVS, p.8). Dit kan opnieuw niet overtuigen, te meer u houder bent van een visum voor Pakistan dat nog steeds geldig is. Dat u omwille van de ziekte van uw moeder genoodzaakt was om naar Afghanistan terug te keren, is niet geloofwaardig.

Ook over uw andere activiteiten in Jalalabad legt u geen aannemelijke verklaringen af. U zegt dat u nog steeds door de Taliban gezocht wordt (CGVS, p.5, 6) en dat u daarom niet buiten kwam (CGVS, p.5). Echter, zoals hierboven reeds werd aangegeven, werden uw problemen met de Taliban geheel ongeloofwaardig bevonden. Wat u dan wel gedaan heeft in Jalalabad, maakt u niet duidelijk.

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) *juncto* artikel “49/2 §4 eerste lid tweede zin” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel “55/5/1, §1 of §2” van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Blijkens het schrijven van de staatssecretaris voor asiel en migratie aan verweerster in datum van 12.04.2017 heeft de staatssecretaris verweerster verzocht om in toepassing van art. 49/2 §4 eerste lid tweede zin Vr.W. juncto art. 55/5/1, §1 of §2 Vr.W. de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken (stuk 3).

Naar luid van art. 49/2 §4 eerste lid tweede zin Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning):

‘Art. 49/2

[...]

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1.

In afwijking van het eerste lid kan de minister of zijn gemachtigde te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken die werd toegekend aan een vreemdeling die uitgesloten wordt of had moeten zijn overeenkomstig artikel 55/4, § 1 of § 2.

De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het verzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid. De minister of zijn gemachtigde zendt tevens onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot uitsluiting op basis van artikel 55/4, § 2 zou kunnen rechtvaardigen.²

² De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut.²
[...]

en art. 55/5/1, §1 of §2 Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning):

'Art. 55/5/1.

§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de subsidiaire beschermingsstatus intrekken als de vreemdeling een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/4, § 1, vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

[...]

blijkt dat verweerster op vraag van de staatssecretaris voor asiel en migratie de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken voor zover aan de voorwaarden van art. 49/2 §4 eerste lid tweede zin Vr.W. juncto art. 55/5/1, §1 of §2 Vr.W. voorkomend zou zijn voldaan in hoofde van VERZOEKER, quod certe non.

2. VERZOEKER werd gehoord op het CGVS op 23.06.2017 en heeft daarbij zijn motieven toegelicht aangaande de reden waarom hij op 19.01.2017 tot en met 18.02.2017 naar AFGHANISTAN is gereisd en aldaar is verbleven te JALALABAD samen met diens moeder die er medische verzorging behoefde.

Onder zijn stuk 4 legt VERZOEKER thans stukken voor aangaande de eerdere medische behandeling van de moeder van VERZOEKER, mevrouw G. H. B. (...) in het JALALABAD MEDICAL COMPLEX in 2016, zo ook van andere behandelingen door haar ondergaan in JALALABAD in 2016.

Tevens legt VERZOEKER onder zijn stuk 6 een attest voor van de behandeling van zijn moeder in het ZIA MEDICAL COMPLEX in PESHAWAR – PAKISTAN, van 10.02.2017 tot en met 16.02.2017, dus tijdens het verblijf van VERZOEKER in JALALABAD en gelet diens verklaarde verplaatsing samen met zijn moeder naar PESHAWAR – PAKISTAN (gehoorverslag 23.06.2017, pag 7/14) kan niet langer worden getwijfeld aan diens werkelijke motieven om te reizen naar AFGHANISTAN in 2017 noch aan de verklaringen dienaangaande afgelegd door VERZOEKER.

Verweerster kan dan ook niet gevolgd worden wanneer zij stelt dat VERZOEKER het niet duidelijk maakt wat hij in JALALABAD heeft gedaan, noch dat zijn verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zouden zijn.

In elk geval heeft de staatssecretaris voor asiel en migratie gevraagd aan verweerster om de subsidiaire beschermingsstatus van VERZOEKER in te trekken omdat volgens de staatssecretaris aan de voorwaarden van art. 49/2 §4 eerste lid tweede zin Vr.W. juncto art. 55/5/1, §1 of §2 Vr.W. voorkomend zouden zijn voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat er geenszins aan de voorwaarden van art. 49/2 §4 eerste lid tweede zin Vr.W. juncto art. 55/5/1, §1 of §2 Vr.W. is voldaan, zodat er geen enkele (rechts)grond

voorhanden was teneinde de staatssecretaris voor asiel en migratie verweerster kon verzoeken de subsidiaire beschermingsstatus van VERZOEKER in te trekken.

De bestreden beslissing dewelke besluiten tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van VERZOEKER schendt dan ook art. 49/2 §4 eerste lid tweede zin Vr.W. juncto art. 55/5/1, §1 of §2 Vr.W en houdt tevens een schending in van artikel 62 Vr.W. houdende de materiële motiveringsplicht en er ligt een schending voor van het zorgvuldheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur aangezien de staatssecretaris geheel ten onrechte de bepalingen van art. 49/2 §4 eerste lid tweede zin Vr.W. juncto art. 55/5/1, §1 of §2 Vr.W. heeft ingeroepen bij zijn vraag aan verweerster om de subsidiaire beschermingsstatus van VERZOEKER in te trekken.

Uit de loutere verplaatsing van VERZOEKER naar AFGHANISTAN, meer bepaald JALALABAD, van 19.01.2017 tot en met 18.02.2017 kan niet zomaar worden afgeleid dat VERZOEKER hiermee aantoonde dat diens persoonlijke gedrag erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Het is ingegeven door diens zorg voor zijn moeder en gelet de mogelijkheid voor een korte periode te verblijven in JALALABAD bij diens familie, dat VERZOEKER het risico heeft genomen voor een korte periode in AFGHANISTAN te verblijven en vanna JALALABAD tevens naar PAKISTAN af te reizen teneinde er om medische zorg voor zijn moeder te kunnen zoeken en vinden (zie supra onder verwijzing naar de stukken 4, 5 en 6).

Dit impliceert niet direct noch indirect dat hieruit kan worden afgeleid dat er in hoofde van VERZOEKER geen reëel risico meer zou bestaan op schade zo hij voltijds opnieuw in AFGHANISTAN zou verblijven en dit zowel in zijn geboortestreek als in de regio JALALABAD in de nabijheid hiervan.

Verweerster werd daarenboven gevat op vraag van de staatssecretaris voor asiel en migratie aan om in toepassing van art. 49/2 §4 eerste lid tweede zin Vr.W. juncto art. 55/5/1, §1 of §2 Vr.W. de subsidiaire beschermingsstatus van VERZOEKER in te trekken en dit terwijl geenszins aan de bepalingen van dit onderdeel van de vreemdelingenwet is voldaan.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing aldus te worden hervormd en gezegd voor recht dat aan VERZOEKER de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw wordt toegekend, minstens dat hij deze behoudt.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève *iuncto* de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 55/5 en 57/6, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“3. Volgens de bestreden beslissing heeft verweerster besloten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 57/6, lid 1, 4° Vr.W. juncto art. 55/5 Vr.W. en dit omdat volgens verweerster de veiligheidssituatie in JALALABAD als voldoende veilig kan worden beschouwd zodat er in hoofde van VERZOEKER aldaar geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging voor zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en omdat VERZOEKER een redelijk vestigingsalternatief zou hebben in JALALABAD, *quod non*.

Naar luid van art. 57/6, lid 1, 4° Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning):

‘Art. 57/6

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd :

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij

een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

en 55/5 Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning):

'Art. 55/5

De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.'

kan verweerster overgaan tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus voor zover zij redelijkerwijze en gelet haar appreciatiemarge, kan besluiten dat de omstandigheden die hebben geleid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan VERZOEKER bij beslissing van 27.04.2012 thans dermate zijn gewijzigd zodat het reële risico op ernstige schade in hoofde van VERZOEKER in diens herkomstland en rekening houdende met de regio van waar hij afkomstig is, niet meer bestaat en dat de wijziging van deze omstandigheden een ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Ten onrechte besluit verweerster dat er thans aan de voorwaarden van art. 57/6, lid 1, 4° Vr.W. juncto art. 55/5 Vr.W. in hoofde van VERZOEKER zou zijn voldaan.

4. Ten eerste blijkt uit de beslissing van 27.04.2012 voormeld, dat aan VERZOEKER de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend gelet diens hoedanigheid en afkomst van het dorp TERELY in het district CHAPARGAR in de provincie NANGARHAR en gelet het ontbreken van een reëel binnenlands vluchtalternatief.

In de bestreden beslissing zegt verweerster thans echter niets over de actuele veiligheidssituatie in het dorp TERELY in het district CHAPARGAR in de provincie NANGARHAR en beperkt verweerster zich tot de bespreking van de veiligheidssituatie in JALALABAD, zijnde de hoofdplaats van de provincie NANGARHAR, hetgeen reeds een onzorgvuldigheid in haar hoofde uitmaakt aangezien VERZOEKER de subsidiaire beschermingsstatus eerder heeft verkregen als inwoner van TERELY in het district CHAPARGAR in de provincie NANGARHAR en niet als inwoner of verblijvende te JALALABAD en omdat volgens de bestreden beslissing 'IS' openlijk militair aanwezig is in de zuidelijke districten van de provincie NANGARHAR grenzend aan PAKISTAN, hetgeen betekent dat VERZOEKER inderdaad in diens herkomstland, gelet de regio vanwaar hij afkomstig is, zowel het risico loopt van willekeurig dan wel gericht geweld uitgaande van zowel 'IS' als de TALIBAN (zie tevens COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, p. 13/24) het slachtoffer te worden.

Reeds hoger werd toegelicht dat de reden waarom VERZOEKER zich van 19.01.2017 tot en met 18.02.2017 in JALALABAD ophield, dient gesitueerd te worden in diens noodzaak en wil zijn moeder bij te staan tijdens haar medische behandeling en hij met haar ook een verplaatsing maakte naar PESHAWAR – PAKISTAN te dien einde.

Verder verklaarde VERZOEKER op 23.06.2017 zich niet te hebben verplaatst naar zijn dorp TERELY in het district CHAPARGAR omdat de aldaar bestaande veiligheidsrisico's dit voor hem niet toelaten zie supra).

In JALALABAD verbleef VERZOEKER tijdens diens kortstondig verblijf aldaar bij familieleden van zijn moeder voormeld.

Volgens verweerster zou uit het door haar aan het administratief dossier gevoegde stuk: 'COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad' dd. 09.06.2017 blijken dat de kern van het conflict en het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in AFGHANISTAN zich thans nog steeds situeert in onder meer het Oosten van het land, waar JALALABAD als hoofdstad van de provincie NANGARHAR zich bevindt.

Nog volgens verweerster zou er thans in JALALABAD geen sprake (meer) zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dat aanleiding kan geven tot een reëel risico op ernstige schade in hoofde van VERZOEKER en dit omdat dit risico op heden er niet meer bestaat hetgeen impliceert dat de omstandigheden er thans zijn gewijzigd en dit ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter, quod certe non.

Uit het door verweerster aan het administratief dossier gevoegde stuk: 'COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad' dd. 09.06.2017 voormeld, blijkt echter dat er in de periode van 01.09.2016 tot en met 28.02.2017 (dus onder meer tijdens het verblijf van VERZOEKER in JALALABAD in de periode van 19.01.2017 tot en met 18.02.2017) er gemiddeld 15 incidenten per maand plaatsvonden dewelke kunnen worden gerelateerd aan het gewapend conflict in AFGHANISTAN (COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, p. 9/24) wat impliceert dat er gemiddeld elke twee dagen een dergelijk incident plaatsvindt.

Volgens de bestreden beslissing zelf betreft dit onder meer 'zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen' en dat 'ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond' en vinden er aanslagen plaats 'in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur' zoals onder meer het busstation (zie COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, p. 14/24) zodat kan worden gesteld dat het veiligheidsrisico in werkelijkheid heel groot is en de willekeur van slachtoffers totaal.

Volgens verweerster zou het aantal burgerslachtoffers in de stad 'laag blijven', zonder dat zijn dit begrip 'laag' operationaliseert?!

Uit de niet-volledige oplijsting van de 'aard van de incidenten' voormeld zoals weergegeven in COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, p. 10 en 11/24 blijkt echter dat er tussen 01.09.2016 en 28.02.2017 minstens 9 burgers werden gedood en minstens evenveel gewond bij gewelddadige acties in het kader van het gewapend conflict in AFGHANISTAN en dat op 28.02.2017 zelfs twee stamoudsten uit het district CHAPARGAR in de provincie NANGARHAR werden doorgeschoten in Jalalabad (COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, p. 11/24).

In de eerste helft van 2016 vielen er zelfs 30 burgerslachtoffers gedood en werden er 65 gewond voornamelijk in Jalalabad (COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, p. 14/24). Dit alles in een stad waarvan de stadskern maar zo'n 233.000 inwoners telt (COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, p. 5/24) hetgeen als een middelgrote hoofdstad kan worden beschouwd vergelijkbaar met het inwonersaantal van de stad Gent (255.000 in 2016).

Het is dus onredelijk van verweerster thans te stellen dat het reële risico op ernstige schade in hoofde van VERZOEKER in diens herkomstland en rekening houdende met de regio van waar hij afkomstig is, zowel te TERELY in het district CHAPARGAR in de provincie NANGARHAR of zelfs bij een verblijf te JALALABAD als hoofdstad van de provincie NANGARHAR, er niet meer zou bestaan en dat de wijziging van de omstandigheden aldaar een ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter zou hebben, gelet de hierboven tevens gekwantificeerde kans het slachtoffer te worden van gewelddadige acties in het kader van het gewapend conflict en dit ook als burger zoals VERZOEKER.

Ook verweerster erkent in de bestreden beslissing dat er in JALALABAD met 'enige regelmaat terreuraanslagen plaatsvinden' en dit blijktens de COI FOCUS AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, p. 18/24 aanhoudend minstens sedert september 2015.

Verweerster kan dan ook geenszins gevolgd worden wanneer zij besluit dat de veiligheidssituatie in JALALABAD als 'veilig' kan worden beschouwd en dat er geen reëel risico op ernstige schade bestaat in hoofde van VERZOEKER als gevolg van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Gelet het hoger staande is een dergelijk besluit onredelijk en tevens onzorgvuldig te meer gelet op art. 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning):

'Art. 27.

De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.]

verweerster afdoende rekening dient te houden met individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van VERZOEKER, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, nu hij eerder als niet-begeleide minderjarige vreemdeling het Rijk is binnengekomen en hier tevens zijn leven heeft opgebouwd en zich ernstig heeft geïntegreerd zoals ook verweerster in de bestreden beslissing beaamt. Tevens dient verweerster de haar beschikbare informatie op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze uitputten en gebruiken.

Gelet op al het hogerstaande kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, rekening houdende met het voorgaande en gelet de draagwijdte van Vluchtelingenverdrag 1951 (Conventie van Geneve) en het ernstige gevaar voor zijn leven en fysieke integriteit dewelke VERZOEKER loopt in AFGHANISTAN, de bestreden beslissing dient dan ook te worden hervormd, minstens vernietigd gelet op art. 48/3, 48/4 en 48/5 Vr.W. juncto art. 55/5 Vr.W. en art. 57/6, lid 1, 4° Vr.W. en art. 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en tevens is artikel 62 Vr.W. houdende de materiële motiveringsplicht geschonden zo ook het zorgvuldheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- een schrijven van 12 april 2017 houdende het verzoek tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus eerder toegekend aan verzoeker;
- attesten betreffende de medische behandeling van mevrouw G.H.B. in het Jalalabad Medical Complex in 2016 (luidens de argumentatie in het verzoekschrift betreft dit de moeder van verzoeker);
- attesten betreffende andere medische behandelingen van mevrouw G.H.B. in JALALABAD in 2016;
- een attest betreffende de medische behandeling van mevrouw G.H.B. in Zia Medical Complex in Peshawar (Pakistan) van 10 februari 2017 tot en met 16 februari 2017.

2.2.2. Op 2 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 195-201.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel "49/2 §4 eerste lid tweede zin" *iuncto* artikel "55/5/1, §1 of §2" van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen door de commissaris-generaal in toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de aan verzoeker op 27 april 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven. Dit onderdeel van het eerste middel mist dan ook juridische grondslag.

Zo verzoeker verwijst naar de brief van de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris van 12 april 2017 waarbij de commissaris-generaal verzocht werd de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin *iuncto* artikel 55/5/1, § 1 of 2, van de Vreemdelingenwet, herneemt de Raad dat bij onderhavig beroep de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus voorligt. Het verzoek van de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris is daarenboven geenszins bindend voor de commissaris-generaal en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat dit verzoek hoe dan ook geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hierdoor is de overheid ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, nu van verzoeker inmiddels redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste en het tweede middel kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 27 april 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, een reëel risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en omdat hij een burger was voor wie op dat ogenblik het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 27 april 2012 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *inuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, waarbij zeer uitvoerig wordt toegelicht dat verzoeker inmiddels over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan aan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Daar waar de commissaris-generaal op 27 april 2012 voor verzoeker het tekort aan een reëel binnenlands vluchtalternatief nog geloofwaardig achtte, meent hij thans dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De commissaris-generaal hield hierbij terecht rekening met het feit dat verzoeker in 2015 of 2016 en in 2017 zonder noemenswaardige problemen gedurende telkens een maand in Jalalabad kon verblijven (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 juni 2017, p. 4-5).

Uit de actuele en objectieve informatie van het CGVS (adm. doss., stuk 19, map met ‘landeninformatie’) blijkt dat de stad Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg tussen Kabul en Jalalabad. Op de weg tussen Kabul en Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag.

Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie'). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie'; rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of "*Improvised Explosive Devices*" (IED's) op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie "*security enforcements*". Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te

verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop te worden gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van Islamitische Staat (IS) in de provincie Nangarhar gericht zijn tegen de taliban en de “*Afghan National Security Forces*” (ANSF). Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift en ter terechtzitting met een selectieve lezing van de informatie gevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht bij aanvullende nota door verwerende partij, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Jalalabad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt niet dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

*“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Uit uw verklaringen en uit de door het CGVS gedane vaststellingen blijkt immers dat u na uw terugkeer naar Afghanistan telkens een maand heeft doorgebracht in Jalalabad. Uw verblijf aldaar is op zich al een aanwijzing dat u daar over een vestigingsalternatief beschikt. Voorts merkt het CGVS op dat u een alleenstaande, volwassen man bent die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U heeft enige scholing genoten en verklaarde eerder dat u tot de achtste klas naar school bent gegaan. U spreekt Pashto, de voertaal in Jalalabad. Verder merkt het CGVS op dat u in Jalalabad over een familiaal netwerk kan beschikken. U heeft er naar eigen zeggen gewoond bij een neef van uw moeder, Y.(...) genaamd (CGVS, p.6). Daarnaast verbleef u ook bij uw oom A.(...), een broer van uw moeder (CGVS, p.6, 9). Uw moeder heeft nog een tweede broer, M. I. (...) genaamd, die eveneens in Jalalabad woont (CGVS, p.9). Tijdens uw verblijven in Jalalabad werd u telkens door uw familie opgevangen (CGVS, p.9). Voorts kan worden gewezen op het feit dat u al enige werkervaring heeft. U bent in België aan de slag in de horeca (CGVS, p.12). Uit uw verklaringen en uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd, blijkt ook dat uw oom A.(...), die u onderdak bood toen u naar Afghanistan terugkeerde en u eerder documenten stuurde ter ondersteuning van uw asielaanvraag, de eigenaar is van een nieuwe voedingszaak in Jalalabad. Als het CGVS u de Facebookpagina neerlegt van deze “*Khurasan Superstore*”, stelt u eerst nog dat dit de winkel is van een vriend van uw oom. Echter, het is opmerkelijk dat ook deze vriend Az.(...) zou heten (CGVS, p.12), dat deze winkel tegenover die van uw oom zou gelegen zijn (CGVS, p.12) en dat het telefoonnummer van uw oom A.(...), terug te vinden op een enveloppe waarmee hij u eerder post bezorgde, door Facebook gelinkt wordt aan de Facebookpagina van deze “*superstore*” (CGVS, p.12). Uiteindelijk verklaart u dat Az.(...) en uw oom A.(...) nu misschien samenwerken en dat dit inderdaad de winkel van uw oom kan zijn (CGVS, p.12). Mogelijks kan u, die zelf de ambitie uitspreekt ooit een winkel te openen (CGVS, p.12),*

tijdelijk of voor langere tijd aan de slag in de superstore van uw oom, die zich eerder al behulpzaam heeft opgesteld en u van dienst was.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Jalalabad zoeken, in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker in 2015 of 2016 en in 2017 zonder noemenswaardige problemen gedurende telkens een maand in Jalalabad kon verblijven en er over een netwerk beschikt. De opmerking van verzoeker dat hij er telkens voor een kortere periode verbleef, doet hieraan geen afbreuk. Hoe dan ook aanvaardt het UNHCR dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, een gezonde jongeman van beroepsleeftijd die erin geslaagd is probleemloos telkens een maand in Jalalabad te verblijven, enige scholing heeft genoten, Pashtou (de voertaal in Jalalabad) spreekt, en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoekers integratie in België vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Nergens uit zijn verklaringen is gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en geïnterpreteerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door het feit dat verzoeker zonder noemenswaardige problemen tot twee keer toe gedurende een maand in Jalalabad verbleven heeft.

Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, kan van verzoeker dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt.

Voorts komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat zijn terugkeer naar Afghanistan is ingegeven door de zorg voor zijn moeder. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden het volgende opgemerkt:

"U verklaart dat u niet anders kon dan naar Afghanistan terug te keren omdat uw moeder ziek was. Echter, uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en weinig consistent gebleken, wat doet vermoeden dat u om heel andere redenen naar Afghanistan bent gegaan. Gevraagd naar de symptomen van haar ziekte en naar de problemen die zij omwille van haar ziekte ondervond, kan u louter zeggen dat haar gezondheidssituatie erg achteruit ging (CGVS, p.7). Gevraagd welke operatie uw moeder diende te ondergaan, zegt u eerst dat het een nieroperatie betrof, waarna u meent dat het een maagoperatie was (CGVS, p.7). U beweert dat u haar voor de operatie naar Peshawar moest brengen en dat jullie daar tien of twaalf dagen verbleven. Welke ingreep zij daar onderging, is u niet duidelijk. U zegt dat u buiten wachtte tot het voorbij was (CGVS, p.7). Of er misschien iets moest worden weggesneden, heeft u haar (of de arts) niet gevraagd (CGVS, p.7). Het is niet geloofwaardig dat u omwille van deze operatie naar Afghanistan zou zijn teruggereisd maar dat u dan niet kan verduidelijken over welke operatie het zou gaan. Bovendien zijn uw verklaringen over uw tien- of twaalfdaags bezoek aan Pakistan in tegenstrijd met de gegevens in uw paspoort, waaruit blijkt dat u Pakistan op 7 februari binnenkwam maar op 9 februari alweer de grens met Afghanistan overstak. Hiermee geconfronteerd, wijzigt u na enig nadenken uw relaas. U zegt dat u eerst enkele dagen ging kijken welke ziekenhuizen er zoal bestaan in Pakistan, waarna u wat later illegaal en met uw moeder naar Pakistan zou zijn teruggekeerd (CGVS, p.8). Dit kan opnieuw niet overtuigen, te meer u houder bent van een visum voor Pakistan dat nog steeds geldig is. Dat u omwille van de ziekte van uw moeder genoodzaakt was om naar Afghanistan terug te keren, is niet geloofwaardig."

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten aangaande de behandelingen van zijn moeder, allen fotokopieën, zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit de stukken 4 en 5 kan hoogstens worden vastgesteld dat de moeder van verzoeker in 2015 en 2016 een aantal keer een dokter heeft geraadpleegd in Jalalabad. Deze attesten zeggen echter niets over de aandoening(en) waaraan verzoekers moeder zou lijden en vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan verzoekers vage en inconsistente verklaringen hieromtrent. Bij stuk 6 ontbreekt de datum waarop dit

werd opgesteld. Om die reden heeft dit attest dan ook geen bewijswaarde, mede in acht genomen de informatie vervat in het administratief dossier (adm. doss., stuk 19, map met landeninformatie) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden.

In de mate dat verzoeker voorhoudt niet in Jalalabad te kunnen verblijven omdat hij door de taliban geïsoleerd wordt, herhaalt de Raad dat in het kader van zijn asielaanvraag van 10 januari 2011 door de commissaris-generaal werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban in Chaparhar en dat hem om deze reden de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze beslissing definitief geworden is. Verzoeker baseert zich nog steeds op dezelfde asielmotieven en brengt geen elementen aan die hier een ander licht op zouden kunnen werpen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van dezelfde motieven de taliban in Jalalabad zal moeten vrezen. Hoe dan ook is verzoekers betoog over zijn problemen in het dorp Terely in het district Chaparhar en de algemene informatie over de actuele algemene veiligheidssituatie in Chaparhar irrelevant, gezien in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat hij in Jalalabad over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Aldus blijkt dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 27 april 2012 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in Jalalabad een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker in de stad Jalalabad dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”*

Te dezen maakt verzoeker niet aannemelijk dat de commissaris-generaal niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze, rekening houdende met alle elementen van de zaak, tot zijn beslissing is gekomen of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om uiteen te zetten waarom hij de

subsidiare beschermingsstatus zou moeten behouden, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiare beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN